

Любоко. А кому другому?

Стеф. (подиръ малко мълчаніе като ся посъсвѣсти) Любоко! Азъ имамъ да ви попытамъ нѣщо голѣмо — голѣмо нѣщо, важно нѣщо.

Любоко. Що?

Стеф. Обычате ли още Маріѣ?

Любоко. Защо мя питате?

Стеф. Заклѣвамъ вы въ име-то на Бога, който ни присѣтствува, отговорете ми на вашиѣ почтенность и мое отчаяніе; обычате ли още Маріѣ?

Любоко. Боже мой! Стефане! що ѣ това отъ васъ? Зѣби-тѣ ви кліоцать — очи-тѣ ви мигать. —

Стеф. Вый, кои-то щехте да ми поклоните днеска сто хиляди гроша, сега ся скѣпните за єднѣ думѣ. Смилете ся на мой-тѣ тѣгѣ, и ми отговорете.

Любоко. Ако и немогѣ да постигнѣ какъ бы можель да вы изведе мой-тѣ отговоръ отъ това състояние; но pytanie-то ви ѣ така принудително както и чудно, а и моя-та чувствительность ѣ така невинна, щото немогѣ да забавѣ нито єдно мѣгновеніе, та да ви ся исповѣдамъ най-искренно. Да! азъ обычамъ и сега Маріѣ.

Стеф. Да ли тая ваша любовъ ѣ єдно уныло въспоминаніе, или єдинъ животворный сѣнь отъ вчера, или още си блѣщи тя въ пѣрвѣ-тѣ свѣтлость? —

Любоко. Єдинъ човѣкъ, който обыкаля отъ осамъ години на самъ нейно-то срѣщаніе; єдинъ човѣкъ, който почита правыя сѣпругъ и невинность-тѣ на сѣпругѣ-тѣ, смѣе да отговори безъ размышленіе: Азъ ѣ обычамъ и сега, както и отъ пѣрвыя день сѣмъ ѣ обыкналъ! тя ми ѣ была нѣкога сичко, а и сега ми ѣ сичко, па ще ми остане и до гробъ мила и драга! — Сега, Стефане, сѣмъ ти ся изяснилъ.